

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 231/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 22 grudnia 2020 roku w sprawie IIK 2/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Zarzut wynikający z apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego:</p> <p>- rażącej niewspółmierność orzeczonej grzywny w stosunku do stopnia winy oskarżonego, społecznej szkodliwości czynu, jakiego dopuścił się oskarżony oraz w relacji do celów, jakie winna spełniać w zakresie prewencji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	indywidualnej oraz społecznego jej oddziaływania;		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Ingerencja Sądu Odwoławczego w rozstrzygnięcie co do kary Sądu I instancji ograniczona jest do wypadku uznania, iż kara ta jest niewspółmierna i to w formie kwalifikowanej, bowiem niewspółmierność musi mieć charakter rażący. W niniejszej sprawie sytuacja taka nie miała miejsca.</p> <p>Orzeczona przez Sąd Rejonowy kara nie jest rażąco niewspółmierna. Oczywistym jest, iż cele prewencji indywidualnej - wychowawcze i zapobiegawcze - które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego mają zwykle prymat przed innymi, zwłaszcza negatywną prewencją generalną polegającą na wymierzaniu nadmiernie surowych sankcji.</p>			

Sankcja
sprawiedliwa nie
powinna bowiem
wykraczać poza
rzeczywistą
potrzebę, właściwa
reakcja karna to
reakcja celowa,
uwzględniająca
wszystkie elementy
decydujące o jej
rodzaju i wymiarze,
sprawiedliwa i
akceptowana
społecznie.
Wymierzając
oskarżonemu karę
Sąd Rejonowy
uwzględnił wszelkie
dyrektywy, o jakich
mowa w art. 53
kk. Sąd I instancji
przeanalizował i
prawidłowo
wyeksponował
wszystkie istotne
okoliczności
wpływające na
wymiar kary
grzywny orzeczonej
wobec oskarżonego
determinujące ocenę
w zakresie stopnia
winy, jak i
stopnia szkodliwości
społecznej czynu
przypisanego
oskarżonemu, w tym
zwłaszcza działanie
umyślne, z
zamiarem
ewentualnym,
jednakowoż nagłym,
zważywszy
dodatkowo na
dobro, przeciwko
któremu czyn ten
był skierowany.
Wymierzona
oskarżonemu –

przy zastosowaniu
przepisu art. 37a kk
- kara 120 stawek
dziennych grzywny
w wysokości po
25 zł jest karą
sprawiedliwą i
współmierną, także
do sytuacji
majątkowej
oskarżonego, który
nie posiada obecnie
dochodu. Wskazując
ponadto na
okoliczności
popęlnienia
inkryminowanego
czynu, a to
charakter obrażeń,
jakich doznał
pokrzywdzony -o
średnim ciężarze
gatunkowym, jak
również na
uprzednią
niekaralność
oskarżonego, uznać
należy, że Sąd
Rejonowy
prawidłowo ustalił
okoliczności mające
wpływ na treść
rozstrzygnięcia o
karze i właściwie
je uwzględnił. Tak
ukształtowanej kary
w żadnej mierze
nie można uznać za
rażąco
niewspółmierną.

Jednocześnie mając
na względzie
zagrożenie
ustawowe
przewidziane za
przestępstwo z art.
157 § 1 kk,
znaczną społeczną
szkodliwość czynu

<p>i znaczny stopień zawinienia oskarżonego, jak i brak pojednania oskarżonego z pokrzywdzonym, uznać należy, że w rozpoznawanej sprawie nie było podstaw do skorzystania z dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wysokości 150 dziennych grzywny, przy czym ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>- wyrok w zakresie rozstrzygnięcia o karze jest słuszny, wydany na podstawie kompletnego i</p>		

<p>prawidłowo ocenionego materiału dowodowego, a apelacja nie zasługuje na uwzględnienie;</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut wynikający z apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego:</p> <p>- rażącej niewspółmierność orzeczonej nawiązki, a to poprzez uznanie, iż kwota 5.000 zł nawiązki jest wystarczająca i adekwatna;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Słuszne – w świetle okoliczności sprawy uzasadnione – było również orzeczenie nawiązki na rzecz pokrzywdzonego w wysokości 5000 zł.</p> <p>Poza sporem pozostaje okoliczność, że nawiązka orzekana na podstawie art. 46 § 2 kk powinna być wymierzana z uwzględnieniem rozmiaru krzywdy wyrządzonej pokrzywdzonemu, ocenianej przez</p>				

pryzmat subiektywnych doznań osoby pokrzywdzonej, sposobu działania sprawcy, a także tego, jaki wpływ na stan psychiczny osoby pokrzywdzonej wywołało znalezienie się w sytuacji ofiary przestępstwa. Sytuacja materialna, majątkowa sprawcy nie ma więc wpływu na wymiar tego środka w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Wskazując, że podstawowym kryterium oceny prawidłowości orzeczenia Sądu Rejonowego „powinna być analiza wyrządzonej pokrzywdzonemu krzywdy, którą należy ocenić m.in. przez pryzmat subiektywnych doznań osoby pokrzywdzonej”, sąd orzekł nawiązkę na podstawie art. 46 § 2 kk, a więc środek karny, którego zasadniczym celem nie jest kompensacja szkody/krzywdy, lecz wzmocnienie prewencyjno-wychowawczego oddziaływania kary. Sąd Rejonowy

slusznie skorzystał z instytucji nawiązki z art. 46 § 2 kk., gdyż niewątpliwe było spowodowanie przez oskarżonego szkody, a przeprowadzenie pełnego postępowania w celu ustalenia jej wysokości, należnego odszkodowania i zadośćuczynienia znacząco przedłużyłoby postępowanie w sprawie karnej.

Przypomnieć należy, że zgodnie z treścią art. 46 § 1 kk. w razie skazania, na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej sąd orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Stosowanie przepisów prawa cywilnego oznacza m.in., że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Tak więc osoba, która żąda zasądzenia na jej rzecz

odszkodowania lub zadośćuczynienia winna wykazać stosownymi środkami dowodowymi, nie tylko fakt zaistnienia szkody, ale również i jej wysokość. Dodatkowo podnieść też należy, że ustalenie w postępowaniu karnym odpowiedniej i właściwej kwoty zadośćuczynienia jest bardzo trudne i ma charakter ocenny. Analogicznie do postępowań cywilnych o zasądzenie zadośćuczynienia, prawidłowe orzeczenie w tej kwestii wymagałoby ustalenia procentu uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego, co z kolei wymagałoby przeprowadzenia specjalistycznych opinii biegłych. Nie jest natomiast dopuszczalną sytuacją, kiedy postępowanie karne, którego główną rolą jest przecież doprowadzanie do skazania osoby winnej popełnienia przestępstwa, przekształciłoby się w długotrwały proces, w którym do rozstrzygnięcia

pozostawałyby już tylko kwestie cywilistyczne.

Ustawodawca nie bez kozery wprowadził zatem przepis art. 46 § 2 kk., zgodnie z którym, jeżeli orzeczenie obowiązku określonego w art. 46 § 1 kk. jest znacznie utrudnione, sąd może orzec zamiast tego obowiązku nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego.

Idea tak rozumianej treści powyższego przepisu wyrażona została w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2014 roku - V KK 19/14, który stwierdził, że sięganie po instytucję nawiązki przewidzianą w art. 46 § 2 kk ma rację bytu wtedy, gdy ustalenie wysokości szkody lub krzywdy wymuszałoby na sądzie dodatkowe procedowanie w celu prawidłowego określenia wielkości każdego z rodzajów tych szkód.

Skoro sąd rejonowy nie był w stanie ustalić rzeczywistej szkody, obowiązkiem sądu było zgodnie z

treścią art. 46 § 2 kk orzeczenie nawiązki. Wbrew twierdzeniom skarżącego sąd w należyтым stopniu uwzględnił następstwa doznanych urazów, konieczność leczenia operacyjnego, czas trwania leczenia i rekonwalescencji, utracone dochody przez pokrzywdzonego.

Orzeczona kwota nawiązki 5.000 zł przez sąd rejonowy opiera się na kryteriach obiektywnych.

Strona pokrzywdzona zaoferowała jako dowody w sprawie kartę informacyjną leczenia szpitalnego obejmującego okres 6 dni, dokumentację medyczną i fotograficzną, jak też rachunki za leczenie farmaceutyczne i proces rehabilitacji po rekonstrukcji więzadła, tj. rachunki za fizjoterapię, basen oraz akcesoria rehabilitacyjne oraz rachunki z procesu diagnostycznego (badanie RM) wraz z wizytą laryngologiczną.

Jednakowoż nie ustalono czy pokrzywdzony jest

objęty ubezpieczeniem i czy ewentualnie wdrożono postępowanie likwidacyjne, a jeśli tak to w jakim zakresie szkoda została zrekompensowana (podlega rekompensacji). Należałoby zgromadzić szczegółową dokumentację celem „wyceny” wysokości poniesionej szkody wskutek okresowej niezdolności do pracy, które czynności niewątpliwie znacznie wydłużyłoby czas postępowania karnego w tej sprawie.

W ocenie Sądu Odwoławczego istnieje zatem obiektywna trudność w udowodnieniu w postępowaniu karnym faktycznej wysokości kwoty, w tym wycenienia cierpienia moralnego. Sąd w postępowaniu karnym zmuszony byłby bowiem do zgromadzenia całej dokumentacji dotyczącej leczenia i rehabilitacji, a nadto do powołania biegłych celem

ustalenia faktycznego rozmiaru cierpienia i krzywd doznanych przez pokrzywdzonego, ewentualnie wpływu tego zdarzenia na stan psychiczny, a także oceny, czy doznane urazy wpływają obecnie i ewentualnie w jakim zakresie na funkcjonowanie pokrzywdzonego, w tym w aspekcie egzystencjalnym oraz ekonomicznym.

Zdaniem Sądu przedstawiony przez stronę pokrzywdzoną rozmiar doznanych przez nią cierpień głównie fizycznych oraz zakres szkód o charakterze majątkowym uzasadnia przyjęcie takiej kwoty, która jest dostosowana w rozsądnych granicach do poziomu krzywdy, rozmiarów poniesionego dotychczas, a udokumentowanego leczenia, nie jest nadmierna, wygórowana, oderwana od stopy życiowej społeczeństwa, a zatem orzeczona w rozsądnych granicach. Urazy, jakich doznał

pokrzywdzony
należą do kategorii
średnich, nie
spowodowały
trwałych
uszczerbków na
zdrowiu, oszpeceń.

Skarżący zdaje się
także nie dostrzegać,
że orzeczenie Sądu I
instancji nie zamyka
pokrzywdzonemu
drogi do
dochodzenia
dalszych roszczeń o
charakterze
majątkowym na
drodze
postępowania
cywilnego, na
okoliczność którą
Sąd Rejonowy
bardzo wyraźnie
wskazywał w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku. Jeśli więc w
ocenie oskarżyciela
posiłkowego
rozstrzygnięcie Sądu
I instancji nie
wyczerpuje w pełni
roszczeń
majątkowych
związanych z
popelnionym na
szkodę
pokrzywdzonego
przestępstwem,
może on wystąpić
na drogę procesu
cywilnego, w ramach
którego może
wykazywać
wysokość
poniesionej szkody/
krzywdy, a tym
samym oczekiwać
pełnego

<p>zaspokojenia swoich roszczeń majątkowych, także ewentualnie przed ubezpieczycielem.</p> <p>Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji pełnomocnika oskarżycielka posiłkowego Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>- o zmianę kwoty przyznanej pokrzywdzonemu nawiązki i orzeczenie jej w wysokości 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>- ustalona przez sąd meriti kwota nie nosi cech rażącej niewspółmierności, jest kwotą ustaloną w oparciu o treść art. 46 § 2 kk i nie zamyka drogi do kompensaty szkody w całości na</p>			

drodze powództwa cywilnego;		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
wyrok i wszystkie rozstrzygnięcia		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
z przyczyn wskazanych powyżej w punktach 3.1., 3.2.,		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej			

podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
Pkt 2 i 3	Na podstawie art. 636 § 1 kpk. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w wysokości 310 złotych, a od oskarżyciela		

	<p>posiłkowego w kwocie 60 zł. Na koszty te składały się opłaty wymierzone na podstawie: oskarżonemu - art. 3 ust. 1, a oskarżycielowi posiłkowemu art. 13.ust 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych oraz po połowie ryczałtu (tj. po 10 zł) za doręczenie wezwań (i innych pism) w postępowaniu odwoławczym, co wynika z przepisu § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 listopada 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym.</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	w części co do kary i środka karnego

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana